ORDET FRITT.

Alla Svenska Canada Tidningens prenumerantor äro välkomna att yttra sig i denna afdelning. Följande regler ha vi emellertid satt om nådeskade att uppställa: 1. Skrif endast på en sida af papperet och med bläck. 2 Skrif så tydligt, kortfattadt och på ett glädande sätt som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot olika tänkande. 4. Anonyma uppsatser publiceras ej. — Red.

DAR RENLIGHETEN BOR.

Jag tycker likt om renlighet,
i sanning, gör jag så.
Jag gillar inte smutsighet,
såsom det, förstå,
att ordenheten är mitt hat,
i hus, på kläder och i mat,
i midt, i stort och allt för ett
jag hater'i vidt och bredt.

Ty om jag äger hast och ko,
och om jag äger eget bo,
och om en hustru bor mig till,
så styr jag hur jag vill.

Min häst skall fodras för mitt öga,
han får ej lida brist på föda.
Och stro och rykt han måste få,
det vill jag ej försmå.

Och korna höra ligga torrt,
ha lagom värme, lagom't vätt,
och rykt och smek med fo'r de få,
och äfven godt de må.

Och in i stugan vill jag ha
det riktigt rent och varmt och bra.
Väl lagad mat jag önskar ock
af hustrun som jag fått.

Min boskap, den skall vara ren,
så tänkte jag för länge se'n,
i enga tankars planförråd,
så min faders gård.

Och allra mest' jag lägger vikt
så mskans renhet och på skick,
på samma gång jag tycker om,
det hon är glad och from.

Så bör enhvar stå på sin rätt
och handla som han tror är bäst,
men ej att leda till uppror
och kat; där renhet bor.

J. W. A.

FRAN PACIFIC, B. C.

D. 10 jan. 1914.

Herr Dahl!

Var snäll och inför följande i tidningen.

Det är nu omkring sexton månader sedan jag lämnade Saskatchewan. Sedan dess har min tid varit ganska väl upptagen med arbete. Jag har därför ej lätit höra af mig, som man säger. Beder därför om min hänvisning till Tidningen, dess stab, samt läsarna läsare och läsarinnor, tillika med slägt, vänner och bekanta, jämte de hjärtligaste lyckönskningar till en god fortsättning på det nya året. — Skulle det vara någon som önskar att skrifva till mig, så lofvar jag att så godt och sanningsenligt jag kan, besvara deras bref.

Högaktningsfullt.

J. Teng.

Adress: Pacific, B. C.

FRAN VASTERNS HORISONT.

Jag hade ice suttit på tåget från Winnipeg länge förrän jag fann ressällskap. Hr. O. Simonson, Charles st., som befann sig på resa till Melville, Sask. Vägen dit tillryggalades således under samtal om traktförhållanden med hvilka mr. Simonson är väl bekant, samt om, ändamålet med vår resa och, naturligtvis — Krafchenko-affären. Men det blef natt den första dagen, och snart slumrade vi båda, vaggade af tågets skakningar, resenärernas afundsvärda sömn.

Melville next'!! — ljöd det, hvarpå Simonson gnuggade sig i ögonen och gjorde sig färdig att stiga af, detta skedde dock icke förrän vid nästa station — naturligtvis afsugningen. Så blef jag utan sällskap.

Dock icke länge, ty västra Saskatchewan bjöder Grand Trunks passagerare på en brokig tafla, som på'sommaren måste vara vacker, men äfven vintertiden ter den sig, om icke vacker, så dock nog omväxlande för att fängsla den, som på åratal ej sett annat än Manitobas fula, nakna och brända slätter. Denna natt bestoda det äfven på ett skinande hvitt månsken, som gjorde att till att skyla de fläckar som snön ej förmått att färga.

Men omväxlingen af tvära kullar och sankar och slätter tog snart slut, och åter rullade landskapet en enformig och kargt anblick.

Hela påföljande dag fortgick resan. Ehuru resan med G.T.P. linien är bekväm och behaglig, blir den enformig och tråkig i längden, och därtill bidrager den karga naturen. Man får sysala med läsning och studier tills man sommar. Så gjorde jag och jag vaknade vid ropet: "Clover Bar"! Jag såg på tabellen och fann att Edmonton var nästa station. Kl. 8.30 på kvällen landade jag till Edmonton, och öfverlämnade jag mig i händerna på en som påstod sig vara från "Selkirk Hotel". Nåväl, där gick det ingen fara på mig, men värre var det att leta reda på Andrew Lindqvist. Men till slut fann jag honom. Han bad mig hälsa till Helmer och Hugo och Stålberg och Nils Olson och Wallman och Hanni å — å — ja allesamman. Sedan vi berättat om alla giftningsfall i Winnipeg och om goodtemplararbetet i Edmonton — ja sedan gick det åt skogen" för Lindkvist. Sedan träffade jag en gammal Winnipegbo mr. A. Stärner samt Hjalmar, en sednare personligen bekant med mig från Winnipeg. Mr Stärner äger i kompani med en mr. Larson "Stockholm Café", beläget vid First street. — Om man går från Union station First street åt söder på högra trottoaren, och kikar i butiksfönstren, skall man snart få syn på en medelläng karl — eller rättare, man får syn på ett par rödbrunna, långa, vackra mustascher först, tittar man närmare, ty ex. in genom dörren, skall man finna den medelläng karlen stående vid kassan och kasta ett leende åt dig — ett leende som svårligen bjuder dig, "stig in, stig in!" — det är Stärner.

Sredi öfver gatan blomstra två ynglingar Gustaf Herman och Thorin. Dessa äga rum för resande och för annat fint folk också. Dessa rum motsvara många första klassens hotellrum i utstyrsel, men ej i pris, ty de äro mycket billigare.

Längre upp mot söder, i samma block och på samma sida, finna vi en rolig och språksam landsman Johanson. Men han är farlig att göra affärer med. — åtminstone om man försöker lura honom. Dagen i ända laddar han två stycken 6-kalibrare, dem kunderna få använda att skjuta till mål med. Är man ärlig, bjuder han på "Margrete or Jap". —

Men det är dåligt med sammanhållningen bland svenskarne i Edmonton. Logen Viking af I.O.G.T. är nedlagd och föga hopp finnes att få den vid lif — kanske i framtiden. — Det har varit brytningar af flera slag, — dock tror jag det varit om småsaker och personligheter man kifvats i de flesta fall. Nu skall en litterär förening bildas — dock icke på absolutistisk grund. Detta är ju ej heller tvingande för en förenings framgång i sådana fall som detta. Men det vill jag råda er, kamrater i Edmonton: Hvad I gören, så sen till att det ej blifver till skam för det svenska namnet, utan till en ära. Och framför allt, glöm ej ordspråket: "Enigket ger styrka" och "Sammanslutning är makt". Eniga ni stå—men söndrade ni fallo.

På onsdagskvällen var det fäst i norska lutherska kyrkan. (Någon svensk kyrka finnes ej.) Det var en norsk litterär förening som afhöll den. Flera goda tal hölloo om litteraturen. Pastor Knudson talade till föräldrarna om barnen och deras nöjen. Jag fick också ordet, och passade då på att framföra mitt ärende.

Fästen var mycket angenäm och jag gifver norskarna i Edmonton min honör. Men jag hoppas att den förening, som af svenskarna nu skall bildas, skall göra allt för att väcka samhörighetskänslan hos äfven svenskarna.

Så gick resan till Edson. Edson är en liten stad, men har goda framtidsutsikter. En hel del svenskar borde hafva lotter i Edson, och spörja hvad de månne äro värda. Jag kan då nämna att i de allra mest centrala blocken på First street och First ave. och Leland ave. äro lotterna värda ända upp till $7,000 pr styck. Men en half mil eller något längre utomkring är det bara vilda marsen, knappt värdt $5 pr acre. Men Edson är ett centrum för koltransporten från de stora kolfälten söder ut, hvarifrån 24 tåglaster kol dagligen utskeppas. I fjol var det endast ett tåg om dagen; en väldig ökning således, hvilket kommer Edson att blifva ett stort järnbanecentrum. Om de mera aflägsna lotterna hållas, så få de sitt värde, ehuru den tiden är nog så aflägsen ännu.

I Edson träffade jag först en landsman N. Johnson, som har en stor smedja och hofslageri, och sedan vår gamle "Trasks Patrullo", redaktör och utgifvare af "Edson Critic", samt hans fru. Mr. Queber lämnar upphöra med denna tidning för att bosätta sig i Wetaskiin, där han skall redigera en ny svensk tidning. Mrs. Queber skall likaledes redigera en ny norsk tidning i Wetaskiwin. — Våra vänner Quebers ha haft hårda motgångar det gångna året. Båda hafva lidit af ohälsa; mr. Quebers process m. m. har bidragit att göra det gångna året till ett verkligt 1913 för dem. Jag hoppas att 1914 skall föra med sig för dem såväl hälsa, som framgång i det nya arbetet.

Nu tänkte jag mig ut på vallfärd efter farmarna omkring Edson, men de voro allt för vidt spridda från hvarandra och för långt ifrån Edson för att de skulle kunna uppsökas till fots, hvarför jag tog nattåget, som går från Edson kl. half 3, tillbaka till Edmonton, dit jag anlände kl. half 9 på morgonen. — Härifrån går resan till Tofield och Camrose, där de svenska farmarne äro mera bosatta intill hvarandra.

Det är dåliga tider i västern såväl som öfver hela landet. Ganska beteckande är följande händelse, som inträffade i Edmonton. Staden gaf mat till cirka 400 arbetslösa. Men så hände det sig att staden fick arbete åt dem, så att alla skulle få arbeta 3 och en half timme pr dag. Så kom första dagen då arbetet skulle börja. Men då var fågeln flugen — 150 man infunno sig till arbete, resten försvann som dimfigurer från staden.

Hälsningar till Norrönas och Canada Tidningens personal och läsekrets, samt till mor på Newton ave. och alla bekanta från Eder

Axel J. Carlson.

Edmonton, Alta., den 17 jan. 1914.

FRAN CHAPLIN, SASK.

Den 17 jan. 1914.

Till redaktionen af S.C.T. och dess läsare!

Det är snart tre år sedan vi kommo hit från Minnesota. Vi ha last eder vardefulla tidning allt sedan, och jag kan ej förstå huru eder tidning kan gå så fort framåt på sin förbättring. Om allting här i Canada gjorde så stora framsteg på förbättring, då hade vi fattiga homestead'are ingenting att beklaga oss öfver. Men som det nu är, tycker jag att det kunde vara litet bättre än hvad det är. Det som varat sätter mitt sinne i uppror, är att jag tycker att det är för dålig marknad för farmprodukter, och det är att hålla allting tillbaka för oss hellre än att hjälpa oss fram. Det är så mycket fråga om lefnadsemkestnader. Man skall finna ut hvad det kommer af. Det inser man lätt. Då jag kommer in till handlaren i Chaplin med några pund smör, säger han: "Jag har så mycket smör, så jag kan ej betala mer än 20 cent för det". Jag blir nog fundersam, ty det är julveckan, och den tiden har nog smöret varit bra betaldt förr. Så kommer där in en man. Han frågar: "Hvad pris är det på smöret"? Ty han skall nog hafva smör till jul. Men hvad får jag då höra! Jo, handlaren svarar: "Smöret kostar 35 cent pundet". Jag tycker han skulle hafva sagt: "Ja, jag har så mycket smör, så jag säljer det för 25 cent". Han hade ändå fått 5 cent på pundet. — Och som det nu är ret, så blef det litet af potatisen i somras, men det var några som kunde sälja litet till sta'n. De betalte 50 cent busheln för dem, och det var väl ej att säga något om priset för dem, men det var ej många dagar efter, se'n handlaren har fått in potatisen, så kom den man in där och skulle köpa potatis. Men då skall ni tro det har blifvit pris på potatisen. Jo, de voro då $1.25 för bushel, och de komma nog att bli ändå dyrare, ty det har blifvit så litet af dem. Farmaren fick taga vara på hela landet och stalla det i ordning, ty det kräfves särskild beredning af land för potatis, om man skall få ordentlig skörd. Så skall potatisen skäras, så planteras, så skola de harfvas fem eller sex gånger, så skola de tagas upp. Vi ha äfven 12 mil att köra dem till staden. Då har man 50 cent. Handlaren tar $1.25. Han har då 75 cent för sitt arbete. Undrar, om det skulle vara rättvist: hvem borde hafva mer ur potatisen, farmaren eller handlaren? Och att de taga mycket mer än hvad de gifva, får nog gå, men det är mången gång vi få taga hem hvad vi ha att sälja. Det är ej många dagar sedan det var en man som körde till staden med två grisar. Han hade slaktat, men han fick taga dem hem. Och en annan var det som var till staden med en gris, som var för fet, så han fick taga den hem. Det skulle vara en plats i hvar eller hvarannan af dessa små städer, som skulle köpa upp allt, hvad en farmare producerar, och så finna marknad utomkring, ty det ginge nog för sig att hafva en god del kreatur, grisar och höns, och det vore en god hjälp för en fattig homesteader med en stor familj, men som det nu är, så är här nästan omöjligt att sälja något. Som det är här i Chaplin, så är det bara spannmål som skeppas härifrån. I Staterna gick nog priset upp och ned på alla farmprodukter, men aldrig hörde jag att det ej gick att sälja det man producerade. Undrar om det är lika dålig marknad öfver allt i Canada eller om det är bara på denna trakt? Ja, nu får jag sluta, för det är mitt första bref jag försökt att skrifva till någon tidning, och blir kanhända det sista, ty jag är nog rädd att den fula papperskorgen kommer att sluka detta. Men gör han ej det, kommer jag nog flera gånger. Men om den som skrifvit praktbiten för den 7 jan. är svensk, så vill ej alla svenskar skämmas på hans bekostnad. — Slut med många hälsningar från en

Homesteader's Hustru.

FRAN EN RESA.

McBride, B. C.

Red. af Sv. Canada Tidningen!

En resa vasterut från Edmonton å G.T.P. järnvägen är mycket inträssant, ty den bjuder en resande mycket som är värdt att iakttaga. Omedelbart sedan man lämnat staden färdas man genom ett slättland, hvarest jordbrukaren synes ha fått ungefär hvad han önskat sig ifråga om ett för hans yrke passande land, hvilket också de välbygda farmhusen och boskapen, som går och betar, bära vittne om. Några skogsdungar, spridda här och där, synas liksom göra landskapet mera fullkomligt och trefligare för ögat än det skulle ha varit om det varit endast prärie. Snart börjar dock slättlandet gifva plats för mera kuperad terräng, och innan man vet ordet af, så är man inne i ett landskap, som synes vara mera sparsamt befolkadt och, att döma af utseendet, har mindre fördelar att bjuda på än landet närmare staden. Dock sägas det att äfven å dessa platser, hvarest landet är mera kuperadt och hårdarbetadt, så godt som alltsammans är upptaget såsom homesteads och en stor del kvartar af sådana, hvilka för första gången blickat dagsljuset tillmötes därborta i midnattssolens land.

Efter att ha färdats ett par timmar är man framme vid en sjö af rätt stort omfång, och dess namn är Wabamun. Den rätt natursköna omgifningen har gjort, att den i sommartid blifvit en rätt populär turistort. Ännu en sjö färdas man förbi, jämte något mindre stationssamhälle. Ett af dessa är Entwistle, hvarest stadsborna ha haft den förmånen att ha järnvägsstationen en mil från staden. Orsaken till detta missförhållande är den, att ett privat landbolag hade tagit sig före att utstaka och sälja tomter å ett af dem inköpt landområde med ty åtföljande riklig förtjänst. Men då järnvägsbolaget tyckte att äfven de borde ha sin beskärda del, så beslöto de att utstaka egen stadsplats en mil därifrån, hvarest de naturligtvis äfven uppförde sin station. Emellertid synes den permanenta staden komma att förbli där det privata landbolaget började och där lotterna således först, hvarför också järnvägsbolaget varit tvunget att under senaste tid rätta sig efter stadsbornas fordringar och låta dem stiga af och på tågen i omedelbar närhet af staden. — Efter att man passerat Entwistle, så är man snart framme i Edson, hvilken är en "divisional point" och en tid sedan lät mycket tala om sig såsom hafvande utsikten att inom en kort tid blifva en af västra Canadas större städer och hvarest industrier skulle uppblomstra alldeles som svampar ur jorden. Såsom följd af landskojarns flitiga annonsering och finurliga tillvägagångssätt, blef också en oerhörd mängd tomter sålda i Edson, så att i händelse bygnader hade uppförts å alla lotter som sålts, hade den säkerligen i fråga om bygnader blifvit en af de största städerna i landet. Den ena subdivisionen efter den andra placerades å marknaden och betalningsvillkoren voro så lätta att äfven den fattigaste kunde bli ägare af en lott i Edson — med en liten summa kontant och det resterande pr månad tills hela summan var inbetald. Det berättas ännu i dag historier om huru folk i östra Canada, efter att där ha genom många års strafsamt arbete lyckats hopspara en liten slant för en regnig dag, placerat dem i framtidsplatsen Edson och sedan kommit ditut att ta sin egendom i besittning samt funnit att det var omöjligt nalkas lotten eller lotterna som de köpt, förutan båt, på grund af vattnet som öfversvämmade dem.

Emellertid hadha vi Edson och färdas nu genom skogig terräng hela tiden. Man märker här att timmerhuggarens yxor för sökt vinna guld ur skogen åt sig och de sina. De höga, majestätiska bergen i väster, hvilka utgöra en del af den långa bergskedjan "Rocky Mountains", synas tydligt, och snart är man framme vid foten. Den som förut ej varit i tillfälle att på närmare håll taga del af ett fjällandskaps storartade panorama, får nu tillfälle att njuta i timtal af en storartad natur. Ty järnvägen slingrar sig fram i fjällsluttningen öfver hundra mil genom en dalgång som på engelska benämnes Yellowhead Pass.

Storartade, snöklädda bergspetsar höja sig upp mot skyn öfverallt och bland dessa är Mount Robson den högsta. Några större mineralrikedomar ha ej påträffats ännu i dessa trakter, men det torde dock tagas för gifvet att bergen inom sitt inre gömma skatter och malmfyndigheter, som någon gång i framtiden torde bli föremål för bearbetning. Timmerdrifningar pågå på olika platser utmed banan och man märker tydligt, att här är skandinavernas hemvist. De ha också varit de, som bygt det mesta af G. T. P. från kust till kust, och det är ett allmänt bekant ordspråk, att "Swedes" och "Copenhagen snuff" äro två mycket nödvändiga faktorer under järnvägsbygning.

Fitzhugh och Jasper äro två "divisional points" inne mellan fjällen och å dessa platser är det meningen att järnvägsbolaget skall uppföra hotell för att tillgodogöra sig den turisttrafik, som säkerligen torde blifva en följd af banans bygning och landskapets sevärdhet. Fraser-floden flyter stor och mäktig fram genom dalen, och å dess uppröda vågor ha många tragedier utspelats både sistlidne sommar och förut. Mången landsman har i den kämpat sin sista kamp för tillvaron, ty Fraser-floden bedragliga strömhvirflar slappa sällan sitt byte, när det kommit något inom räckhåll.

Inom en ej alltför aflägsen framtid så är G. T. P. färdig, hvarefter resande kunna färdas från Atlantiska oceanen till Stilla hafvet utan att behöfva anlita andra järnvägar. Vår tids civilisation har skördat lauro en triumf, när dessa trakter ute i västern — hvilka förut endast varit ett tillhåll för indianer och pälsjägare — bli tillgängliga för den stora allmänheten. Dock är det ett faktum, att i civilisationens fotspår följer mycket, som ej fanns den tid då ej någon stadigvarande befolkning hade sin bestånd i ödemarken, och mycket af det som då var okändt är ej ägnadt att få oss att tro det vår tids civilisation är så synnerligen vårt filosofiska system, så faller det en ljusstråle, en glimt på vår bygnad från en värld, som vi ej alltid taga i medräkning och erkänna. Men denna värld "som icke dör, den gör sig alltid påmind. Tänk huru obehagligt måste det icke hafva kännts för den store Darwin, när glimten från denna förnekade värld föll öfver hans omsorgsfullt utarbetade system och icke blott obarmhärtigt upplyste världen om de många mellanlänkarna, som fattades, utan dessutom vidhandengaf, att lif icke kunde uppstå af intet — utan en allsmäktig skaparehand. Men icke blott ursprunget af utan äfven ändamålet med vårt lif belyses af "glimtar från en värld, som icke dör".

Bland nordbor i Amerika.

Till postmästare i Rio, Ill., har Charles F. Peterson utnämnts.

Till president för Odinklubben i Minneapolis har Einar Hoidale blifvit vald.

Rika mineralfynd ha påträffats å John Stenbecks farm i närheten af Poplar, iWs.

D:r F. J. Quist i Worcester, Mass., lär komma att inom kort återupptaga sin praktik där i staden.

Mrs. Florence Swanson i Raymond, Wash., har inlämnat sin afskedsansökan som medlem af statens välfärdskommission.

Af eldsvåda förstördes häromdagen en stallbygnad tillhörig Gust. Shuberg i Austin, Tex. Ägaren gjorde en kännbar förlust.

Mr. och mrs. John A. Johnson i Benson, Nebr., firade för några dagar sedan silfverbröllop och fingo då mottaga flera vackra gåfvor.

"Matsonia", Stillahafskustens mest luxuösa ångare, har i dagarna anländt till San Franciseo. Den har fått sitt namn efter konsul Matson.

Af hjärtförlamning träffades häromdagen 27-årige Wm. Bergman i Mulvane, Kans., och föll död till gatan. Den aflidne var ogift och hade, så vidt man känner till, inga anhöriga här i landet.

Silfverbröllop har nyligen firats af mr. och mrs. Matson i 420 Marks ave., Brooklyn, N. Y., och mr. och mrs. Chas. J. Halstead i 346 First st., Brooklyn.

Skilsmässa har beviljats Henry S. Peterson i Sioux City, Ia., från hustrun Edith E. Peterson, emedan hon i lång tid öfvergifvit sitt hem samt make och barn.

Harry Jacobson, en välbekant landsman i Des Moines, Ia., blef vald till president för Des Moines Retail Merchants Association för några dagar sedan.

En minnesgudstjänst med anledning af drottning Sofias död hade Sv. nationalförbundet i Worcester, Mass., låtit anordna söndagen den 18 jan. Den hölls i sv. luth. Getsemanekyrkan.

Dödsfall. F. d. folkskolläraren och organisten Gustaf Wilhelm Tesche har aflidit i Sausalito, Cal. I 25 år var T. folkskollärare och organist i Vimmerby. Han kom till Amerika 1888.

Konsul Rosentvist i Boston, Mass., återkom för några dagar sedan från sin resa till Europa, hvilken han anträdde i slutet af sistlidne oktober och som sträckte sig till Sverige, Ryssland, Tyskland och andra länder.

För misshandel blef nyligen Erick Swenson i Cranston, R. I., dömd till 6 månaders fängelse. Han och en person vid namn John McGau hade våldfört sig på en landsman vid namn A. Carlson.

Arthur M. Swanström, en son till den bekante nu aflidne boroughpresidenten i Brooklyn, uppträder nu som "earahet"-sångare och har anseende för att vara en god sådan. Han är äfven kompositör.

Sven Hedins varningstal i Sverige för den ryska faran hade dagtidningen Chicago Tribune ägnat en längre artikel i ett af dess senaste nummer. I artikeln framkom ingenting annat än hvad som redan är kändt af våra läsare.

Så godt kan det vara! Det lär vara på tal att nästa år inhibera svenska kyrkogårdskorporationens i Worcester, Mass., bankett, som vanligen brukar hållas i februari. Banketter med grafgårdstal kunna nog utan olägenheter undvaras.

Gustaf Romolus från Lynn, Mass., blef häromdagen svårt skadad, då han vid hörnet af Washington och Grove sts. i West Roxbury blef öfverkörd af en automobil. Hjulen gingo öfver hans båda ben, och det högra afbröts rätt under knäet. Han födes i ambulansvagn till sin systers hem i Roslindale.

Lyktad sekelvandring. Mrs. England i St. Charles har aflidit i en ålder af 102 år.

Stor förlust. De svenska gymnasiernas besök i Chicago sistlidne december blef ej en lysande ekonomisk framgång för Svenska nationalförbundet. Det senare har lidit en förlust på $2,064.37.

Patent har beviljats vår landsman Charles W. Waller i 5414—5th ave. i Chicago för en af honom konstruerad flygmaskinsmodell. Maskinen lär äga betydande fördelar framför förut konstruerade.

Elis Wallinder, en från Sverige nyligen till New York anländ skådespelare, skall utföra Bengt lagmans roll, då "Bröllopet på Ulfåsa" skall uppföras i Central Opera house på Lincolns födelsedag den 12 febr.

Den första automatrestaurangen i Chicago har öppnats i nr 8 S. Halsted st. af vår välkände landsman John J. Erickson, som under en följd af år med enastående framgång drifvit restaurangrörelse i stor skala och nu är ägare till ett 20-tal restauranger i olika delar af staden.

$25,000 i skadeersättning begär Oscar Seaberg af Chicago universitet. Seaberg blef för nära två år sedan skadad, då han var anställd i universitetets tjänst och har alltsedan dess ej varit arbetsduglig. Han ådrog sig så svåra skador att han kommer att blifva delvis krympling för hela lifvet.

Öfverste i Villas tjänst. Emil Holmdahl, som förr hade sitt hem i Fort Dodge, Ia., tillsamman med sina syskon, hvilka ännu bo där, är nu öfverste i general Villas armé i Mexico och har deltagit i dennes sista segerrika strid mot Huerta. Holmdahl tjänstgjorde på sin tid som sergeant i Co. I., 20:e Förenta Staternas infanteri på Philippinerna, och trädde därpå som kapten in i general Villas armé. Helt nyligen blef han befordrad till öfverste vid rebellernas artilleri.

The Swedish Horticultural Society of America höll sitt ordinarie möte den 10 d:s i Teutonia Assembly rooms, 16th st. och Third ave., New York. De nya tjänstemännen installerades, och följande medlemmar utsågos i platsanskaffningskomitén. G. Christenson, Axel Palm, Edvin Person, J. F. Anderson och E. A. Lundberg. Sedan en del andra ärenden behandlats afslöts mötet. Som föreningen den aftonen fyllde två år hade aftonen till ära en delikat sexa anordnats. Vid 9-tiden intogo medlemmarne, 25 till antalet, sina platser. Många glada aftnar ha trädgårdsmästarne haft tillsammans, men denna afton överträffade sina föregångare. Följande medlemmar höllo tal: J. F. Anderson, Charles Carnell, Edvin Person, E. A. Lundberg, C. A. Peterson, K. Larson, M. Söderström, A. Lunden och Oskar Carlson. Man lyckönskade tvåårington och tackade Malkus Söderström, som egentligen var den som fick föreningen till stånd. Nästa möte den 14 februari utställas nejlikor, latyrus och löfkojor, meddelar A. L.

San Francisco-utställningen. Med december månad utgick anmälningstiden för svenskt deltagande i världsutställningen i San Francisco år 1915. Enligt meddelande från generalkommissariatet har emellertid inträsset för denna exposition icke varit stort. Trots det ringa antalet anmälningar kommer dock Sverige att nationellt värdigt representeras vid den stora utställningen, tack vare en del åtgärder, som man kommer att vidtaga. Utställningen är icke en utställning i vanlig bemärkelse, utan mera att betrakta som ett stort museum. Efter hvad generalkommissarien under hand inhämtat, äro Sveriges konstnärer mycket inträsserade för denna exposition, och många af Sveriges främste namn komma att sända sina verk. Världsutställningen i San Francisco kommer att bli den längst varande exposition, som kanske någonsin existerat. Den skulle nämligen räcka från den 20 februari till den 4 december 1915. Slutligen är att nämna, att alla svenska föremål utställas i svenska statens namn och blifva icke underkastade prisbedömning.

Svenskan i Portland, Ore. De skandinaviska språken böra införas, såsom läroämnen åtminstone vid en af våra högskolor, och bäst passande naturligtvis Jefferson-högskolan, belägen som den är i ett distrikt där den skandinaviska befolkningen är synnerligen talrik, skrifver Oregon Posten i Portland. Vi samtalade häromdagen med skolsuperintendenten Alderman och begärde att få höra hans åsikt i saken. Han gaf det svaret att om ett tillräckligt antal elever vid högskolan förklarade sig vilja upptaga dessa språk såsom läroämne, skulle skolstyrelsen äfven se till att en lämplig lärare anställdes för att tillgodose deras önskningar. Men initiativet måste komma från de unga själfva eller deras föräldrar. Detta är precis samma metod, som begagnats i och för införandet af de skandinaviska språken vid högskolorna i Chicago, Duluth, Minneapolis och St. Paul, och vi hoppas att tillräckligt många af de skandinaviska ungdomarna vid Jefferson-högskolan skola finnas hägade att upptaga dessa studier, så att en dylik kurs må öppnas vid denna skola. Vid universitetet i Eugene, där vi nu ha en professor i skandinaviska språk, begagna sig rätt många af de infödda amerikanarnes barn af undervisningen i den skandinaviska litteraturen på grund af den ökade bildning, som detta studium skänker.

---

i sin omgifnings ögon, ärfor att de i sin förmätenhet söka att afsätta sin barndoms Gud. Hvarje man med skinnig för sig själf bör lefva **ett målmedvetet lif**, och till ett målmedvetet lif hör **känslan af subordination** under ett högre väsende, det väsende som gifvit Dig lifvet. Om Du afsätter detta väsende, väl: då måste jag fordra af Dig som en **ärlig** och **klok** man, att Du klargör för Dig själf och mig lifvets gåta. Det är **fåfänt**, att söka bestrida ett beroendeförhållande "som vi inom oss ej kunna neka, ej heller göra oss fria från.

Den fjärran västerns vilde, obekant med filosofiska system och stridiga religionsformer, böjer sina knän för savannernas "Store Ande", hvilken han tillskrifver sitt lif. Huru har han kommit till denna kunskap!

Fråga idealisten, hvarifrån han äger alla dessa namnlösa och ändlösa intryck och han skall berätta för dig den gamla sagan från din barndom om "glimtar från en värld, som icke dör". Och vi äro af naturen idealister hvarenda en, ty i vårt inre finnes med eldskrift inprintad idén om en evig lifgifvare och lifbevarare och en värld, som icke dör. Vi gå ofta vilse i lifvet, vi proppa oss fulla af denna världens vetande och kunskap, och se: just som vi kommit till slutet af vår praktifulla och mästerliga tankebygnad, just då vi pösande af själfkänsla och tillfredsställelse demonstrera för världen vårt filosofiska system, så faller det en ljusstråle, en glimt på vår bygnad från en värld, som vi ej alltid taga i medräkning och erkänna. Men denna värld "som icke dör, den gör sig alltid påmind. Tänk huru obehagligt måste det icke hafva kännts för den store Darwin, när glimten från denna förnekade värld föll öfver hans omsorgsfullt utarbetade system och icke blott obarmhärtigt upplyste världen om de många mellanlänkarna, som fattades, utan dessutom vidhandengaf, att lif icke kunde uppstå af intet — utan en allsmäktig skaparehand. Men icke blott ursprunget af utan äfven ändamålet med vårt lif belyses af "glimtar från en värld, som icke dör".

GLIMTAR FRAN EN VARLD, SOM ICKE DÖR.

Af E. J. Carstein.

I

Vår existens, det faktum, att vi nödgas söka och bana oss en väg genom lifvet, påtvingar oss en hel del bråk och besvär med frågor och gåter, hvilka tränga sig på oss — och fordra svar. Ända från den vise Salomos tid, han som mente, att lifvet var en "skugga, en rök", hafva filosofer och lärda uttalat olika meningar redan om lifvets ursprung och mål. Hvad är lifvet? Materialisten reducerar lifvet till så och så stora kvantiteter af kol, väte, syre, kväfve, fosfor och kalk — kvantiteter inrymda i en maskinism, som på ett eller annat sätt — genom "en naturens slump eller nyck" — tilldelats rörelseförmåga, medvetande, viljekraft m. fl. andliga färdigheter. Vi vore med andra ord vandrande kadaver. Saken upphjälpes ej mycket därigenom, att vi begäfva detta kadaver med förnuft. Förklarar det sagda lifvet? Jag tror det ej. Darwin och de med honom andligen beslektade naturfilosoferna, hvilka i sten förnekade en högre världsordning och en allsmäktig världsstyrelse, hafva gjort ett ohjälpligt fiasco. Darwin säger, att vi uppkommit ur ett slags embryonalt lif — en protoplasmamassa, från hvilken allt fysiskt, organiskt lif på jorden skulle emanerat genom successiva evolutioner. Han hänvisar till det kända förhållandet, att nya djurarter ofta uppkomma under nya, förändrade klimatiska förhållanden, och drager härifrån den naiva slutsatsen, att allt jordiskt lif kan återföras till samma ursprungliga rot. Storartadt, icke sannt! Stackars Darwin! Han gjorde emellertid ett mycket stort misstag. För det första: äfven under antagandet af att geologer och andra vetenskapsmän ännu icke undersökta, förhistoriska jordlager, skulle hafva stora öfverraskningar i beredskap för oss, måste vi dock konstatera som faktum, att Darwin aldrig lyckats prestera det minsta bevis för att de olika nu-existerande organiska lif-formerna skulle utmynna i en gemensam rot. En del förhistoriska fåglar må tidigare ha uppträdt som reptilier samt tvärtom, skillnaden mellan en del fiskar och reptilier må äfven stundom hafva varit obetydlig nog — men ingen som helst utredning finnes därom, att t. ex. en björk och en papegoja skulle ägа samma "stamfader och stammoder" eller att en loppa och en häst hade gemensamma anor. Lämnande åsido alla "Darwins felande mellanlänkar" — inclusive den som skulle göra människan beslektad med apan—finnes det dock ännu ett gemäle att framställa mot Darwin, ett af den beskaffenhet, att det i själfva verket gjort honom svarslös — gifvit honom dräpslaget.

Detta afgörande argument är hans teori om det existerande ur-lifvet — den primitiva protoplasman — urslemmet.

Neggranna och oväldiga experiment af våra mest frejdade vetenskapsmän hafva gifvit vid handen, att hvarest organiskt lif icke finnes, där är det fullkomligt omöjligt att framskapa det ur liflös materia. Och här står den stackars Darin absolut fast — "past human helping" — och det samma måste sägas om alla hans anhängare och beundrare.

Darwin försökte afsätta Gud — alldeles såsom de stora män, hvilka den franska revolutionen frambragte, äfven bjödo till att göra. Men Gud lefver ännu i dag. Det faktum, att Du lefver tvingar Dig att erkänna en evig källa för lif och en sådan lifs-källa är just de kristnas Gud — Du må sedan kalla honom med hvad namn Du vill.

Jag beklagar af allt mitt hjärta dessa unga män i vår tid, hvilka tro sig vara stora

CAMROSE
ALBERTA
HAR NU NATURLIG GAS

Den 19 December fördes en naturlig gasström in till Camrose, alstrande omkring tre kvarts miljon kubik per dag. Liknande källor komma genast att gräfvas, då man arrangerat med fabrikanterna att använda gas. Underhandlingar pågå redan att förlägga en stor möbelfabrik från östern till Camrose.

Naturlig Gas betyder mer för Camrose än det gör för andra städer i gasbältet, ty fabrikanterna taga icke blott billigt bränsle i betraktande utan förstår allt goda järnvägsförbindelser. I detta afseende står Camrose nu främst, ty järnvägar utgå nu därifrån i åtta olika riktningar, och Camrose har ett företräde i fraktsatser af fem cents per hundra framför Edmonton, Calgary och Lethbridge. Flere stora grosshandelshus och fabrikanter hafva redan insett de skeppningsfördelar, Camrose åtnjuter, och flytat sin hufvudkvarter dit.

DET HAR FÖRUTSAGTS, ATT CAMROSE SKALL VÄXA MER I ÅR ÄN NÅGON ANNAN STAD I VÄSTRA CANADA PÅ GRUND AF DE FÖRBÄTTRINGAR, SOM DÄR FÖRETAGITS.

NATURLIG GAS, den 19de December 1913.
KOLGRUFVOR, skeppande 400 till 600 ton dagligen.
PROVINCIAL NORMAL SCHOOL, som bygts till en kostnad af $320,000.00.
SCANDINAVIAN LUTHERAN COLLEGE — 30 acres tomt; den första af tre bygnader kostar $60,000.
JÄRNVÄGSLINJER NU FÄRDIGA, utgående i åtta olika riktningar.
TVÅ NYA JÄRNVÄGSLINJER PLANERADE.
ÖFVER 55 NYA BYGGNADER hafva bygts inom de sista 11 månaderna.
ÖFVER 20 NYA AFFÄRSPLATSER hafva bygts under det senaste året.
NYA TELEFONBYGGNADER och "Supply Yards" (Camrose har gjorts till hufvudkvarter för provinsens telefonsystem)
DE BÄSTA BILDNINGSMÖJLIGHETER i västra Canada.
CEMENTTROTTOIROR, 14 fot breda.
MUNICIPAL UPPLYSNINGSSYSTEM, vatten, kloak och gas.

ALLA DESSA FÖRBÄTTRINGAR BÖRA BETYDLIGT ÖKA VÄRDET AF EGENDOM I CAMROSE I ÅR.

Vår egendom är belägen i omedelbar närhet af alla de förbättringar, som företagas och anses vara den närmaste och bästa insattning, som erbjudes idag. Härnedan finnas några close i tomter, hvilka äro godtköp till priset och kunna erhållas på lätta vilkor.

6 tomter, 50x150, två kvarter från Municipal Hospital.
2 tomter, 50x150, midt emot Provincial Normal School.
8 tomter, 50x150, i kvateret midt emot Provincial Normal School.
20 tomter, 25x150, två block från Provincial Normal School.
2 tomter, 40x150, vid Main Street, tre och ett halft kvarter från postkontoret.
1 tomt, 40x150, fyra och ett halft kvarter från postkontoret, vid Main st.
8 tomter, 40x123, ett halft kvarter från Provincial Normal School och sex och ett halft kvarter från posthuset.
12 tomter, 40x123, två kvarter från Camrose Scandinavian College plants, sju och ett halft kvarter